

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

หลวงตาขอบิณฑบาต

(ลูกศิษย์หาดใหญ่มากราบ) ลูกศิษย์หาดใหญ่ก็มีอยู่เยอะนะ เมื่อเร็วๆ นี้เขาก็มาเยี่ยมลูกศิษย์ทางหาดใหญ่ แต่สำหรับอาจารย์ไม่มีหวังที่จะไปแล้วละ แก่ลงทุกวันๆ ก้าวขาไม่ออกแล้ว ไปไหนไปไม่ได้แล้ว ที่หาดใหญ่ก็เคยไปพักที่วัดควนจง อยู่ใกล้เขา ไปพักอยู่หลายวัน ท่านมหาจิตท่านอยู่ที่นี่ อยู่ใกล้เขา ภูเขาริมไปตั้งข้างบนก็ได้ แต่ส่วนมากท่านอยู่ตามใกล้เขา สะดวกสบาย เจียบสัจดี ไปบิณฑบาตกับชาวสวนแถวนั้น ถ้าหากว่าเราไปบิณฑบาตได้เหมือนเราไปบิณฑบาตชาวนี้นะ คือพระท่านไปบิณฑบาตในหมู่บ้านที่ไหนๆ ไม่เคยถือบาตรเปล่ากลับมา มีข้าวมีกับมีอะไรๆ ติดบาตรมาๆ เรียกว่าเขาใส่บาตรให้เข้าใจหรือ พระท่านไปบิณฑบาตกับประชาชนได้ แต่หลวงตาบวขอบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อย่าเห็นแก่ได้แก่เอา เห็นแก่จริตแก่ใจตัวเอง ให้เห็นใจพี่น้องทั้งหลายทั่วโลกดินแดน อย่าโลภมาก อย่าอิจฉาริษยากัน ขอบิณฑบาตอย่างนี้จะพอได้บ้างไหม (ได้เจ้าค่ะ) มันตระหนี่ที่สุดหรือขอบิณฑบาตนี้

โลกนี้เดือดร้อนเพราะอันนี้แหละ ขอบิณฑบาตออก ไม่ได้ให้หมดก็ตาม อย่างพี่น้องทั้งหลายใส่บาตรพระ ก็ไม่ได้ใส่หมดทั้งครัวทั้งหม้อไซ้ไหม เราก็แบ่งปันปันส่วนกันกิน พระก็ได้กิน โยมก็ได้กิน บุญก็ได้ อันนี้ก็ขอบิณฑบาต ถ้าไม่ควรจะได้หมดเราก็ไม่เอาหมดแหละ ขอบิณฑบาตแบ่งปันปันส่วนให้ลดสิ่งเหล่านี้ลง เมืองไทยเราจะมีธรรมะสงบ่มเย็นคือมีธรรม ไม่เห็นแก่ได้แก่เอา ไม่เห็นแก่จริตแก่ใจ ไม่เอาจริตเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพื่อนมนุษย์นี้เสมอกันหมด ไม่ว่าใครจะอยู่แห่งหนตำบลใดในเมืองไทยเรา นี้ ไม่ว่าภาคใดคือคนไทยด้วยกัน สอนธรรมเข้าสู่ใจด้วยกัน โดยการขอบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ให้ลดหย่อนผ่อนผัน สิ่งใดที่จะเป็นความเดือดร้อนกระทบกระเทือนซึ่งกันและกัน อย่างนำมาใช้ในวงมนุษย์เรา มันขัดกัน

เราไม่ต้องการให้ใครมาดูถูกเหยียดหยาม ให้มากระทบกระเทือน แต่เราชอบทำเป็นคนอื่น อย่างนี้เสีย เพราะฉะนั้นจึงขอบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ให้ลดหย่อนผ่อนผันสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟนี้ออกจากจิตใจ ออกจากกิริยามารยาท ออกจากสังคมแห่งคนไทย เรา เห็นกันให้รักกันดีกว่าชังกัน ดีกว่าเกลียดกัน โกรธกัน ดีกว่าฆ่าฟันรันแทงกัน ดีกว่าเอาจริตเอาเปรียบกัน เห็นกันมีความเมตตาสงสารเฉลี่ยเผื่อแผ่ น้ำใจเป็นสิ่งสำคัญมากกว่า

สิ่งอื่นใด จึงขอให้แสดงน้ำใจต่อกัน นี่เรียกว่าผู้มีธรรมมีศาสนา คือคนมีน้ำใจ ถ้ามีแต่กิเลส ไม่มีน้ำใจ ไปที่ไหนเดือดร้อนไปหมด ให้พากันจำ

วันนี้ขอขบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย หลวงตาบวชมาไม่ทราบว่าก็ปีก็เดือน ไปขบิณฑบาตกับพี่น้องทั้งหลาย ได้อาหารการบริโภคทุกสิ่งทุกอย่าง พี่น้องทั้งหลายก็ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ใส่บาตรให้หลวงตามา และพระทั่วประเทศไทยก็อาศัยขบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายเลี้ยงชีพมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ที่นี้หลวงตาขอขบิณฑบาตสิ่งทีกล่าวเหล่านี้ พวกความโลภมาก ความโกรธ ความเคียดแค้น ความจองกรรมจองเวร ความเอารัดเอาเปรียบ ความริตความไถ ความไม่เห็นนอกเห็นใจซึ่งกันและกันเหล่านี้ ขอขบิณฑบาตสิ่งเหล่านี้ เราแน่ใจว่าจะได้ละวันนี้ แบ่งไปทุกคน ไปตามบ้านตามเรือนของตนให้ไปแบ่งออก ๆ อะไรไม่ดีให้ตัดออก

วันนี้หลวงตาขบิณฑบาต ตั้งแต่บวชมานี้ไม่เคยขบิณฑบาต เพิ่งมาวันนี้ เพียงขอวันเดียวนี้ก็ตระหนี่เอนักหนาเทรอ ให้จำเอานะ สิ่งเหล่านี้มันเป็นพินเป็นไฟต่อกัน มนุษย์เราอยู่ร่วมกันไม่สนิทก็คือสิ่งเหล่านี้เป็นพินเป็นไฟ จึงขอขบิณฑบาตออก ให้มีแต่ความเห็นอกเห็นใจ ความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน อยู่ที่ไหนเย็น ไม่ว่าจะวงแคววงกว้าง แม้ที่สุด ในครอบครัวผัวเมียก็เป็นสุข ต่างคนต่างซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน พึ่งเป็นพึ่งตายกัน เป็นสุขทั้งนั้น นี่ละขอขบิณฑบาตสิ่งเหล่านี้ละวันนี้

โลกเวลานี้ร้อนมาก เป็นเปลวอยู่ทั่วโลก ไม่ใช่ทั่วประเทศนะ ทั่วโลก เป็นเปลวเหมือนไฟแสดงลูกกลม นี่ออกจากกิเลส คำว่ากิเลสคือตัวเป็นภัย ในหัวใจของเรามีทุกคน แต่เข้าใจว่ามันเป็นคุณต่อตัวเอง ไม่ได้รู้โทษของมัน ถ้ารู้โทษของมันแล้วจะกระจายมันออก ชำระมันออก เพราะฉะนั้นมันจึงอยู่ได้สนิทเพราะเราไม่รู้โทษของมัน สนิทกับมัน มันก็ทำลายเราได้อย่างสนิท โลกนี้ร้อนมาก โลกมาก พังชิ ได้ไม่พอ ๆ ได้เงินนี้ไม่พอเอาแรงนั้น ได้วิธีนี้ไม่พอเอาวิธีนั้น มีแต่วิธีที่จะเอา ความเอานั่นมันกระทบกระเทือนกับคนอื่น เมื่อกระทบกระเทือนกับคนอื่นแล้วคนอื่นก็เดือดร้อน แล้วก็ย้อนมากระทบกระเทือนกับเราผู้ไปเอา สุดท้ายทั้งสองฝ่ายนี้ก็เอาไฟเผากัน

เรื่องกิเลสคือความได้ไม่เพียงพอ กิเลสไม่พอ มีแต่ได้เท่าไรยิ่งอยากยิ่งทะเยอทะยาน อยากได้อำนาจ อำนาจนี้ไม่พอ เพิ่มอำนาจเข้าอีก หลงยศ หลงลาภ หลงอำนาจ สุดท้ายความหลงเหล่านี้แหละเอาไฟไปเผาคนอื่น กระทบกระเทือนคนอื่น ไม่ใช่สิ่งอื่นใดทำความเดือดร้อนแก่โลกนะ คือกิเลสตัวได้ไม่พอ ตัวเห็นแก่ใจตัวเองไม่เห็นใจคนอื่นสัตว์อื่น ทั้ง ๆ ที่มนุษย์นี้อยู่ที่ไหนอยู่รวมกันทั้งนั้นแหละ มนุษย์นี้เป็นสัตว์ขี้ฉลาดที่สุด

อยู่คนเดียวไม่ได้ๆ สู้แมวเขาไม่ได้ แมวเขาอยู่ตัวเดียว เสือเขาอยู่ตัวเดียว สิงโตเขาอยู่ตัวเดียวในป่าในเขา พวกสัตว์เหล่านี้เขาอยู่ตัวเดียวได้ มนุษย์นี่อยู่อย่างนั้นไม่ได้ วิวุ่นหาเพื่อนหาฝูงมาพูดมาคุยมาปรึกษาหารือ เป็นเพื่อนอยู่เพื่อนกิน เพื่อนหลับเพื่อนนอนด้วยกัน เป็นผาสูกด้วยเพื่อนด้วยฝูง นี่มนุษย์เราเป็นคนขี้ลาดอยู่คนเดียวไม่ได้ ไม่มีอะไรจริงๆ ต้องไปเอาไอ้ตูบมาอยู่ด้วย แล้วไม่เห็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกันเลย ไม่เห็นโทษของตัวเองที่เป็นคนขี้ลาดเลย อยู่ที่ไหนกั๊ดจิกกันเหมือนหมูเหมือนหมา

นี่คือกิเลสไม่ได้เลือกหน้านะ มันอยู่กับคนทำคนให้เป็นหมาก็ได้ ทำคนให้เป็นยักษ์เป็นผีก็ได้ ให้เป็นโจรเป็นมารก็ได้ ทำคนให้เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดนก็ได้ เรื่องของกิเลส ถ้าเป็นเรื่องของธรรมแล้วเป็นน้ำดับไฟ ดับสิ่งเหล่านี้ ออก ต่างคนต่างดับ ออกๆ แก่ไขออก โลกเราจะมี ความร่มเย็นในวงมนุษย์เรานี้ละ ไม่ได้ไปรุ่มเย็นที่ต้นไม้ภูเขา นะ จะรุ่มเย็นในวงมนุษย์เรา เพราะวงมนุษย์เรานี้ก่อพินก่อไฟเผาไหม้กัน ก็เป็นพินเป็นไฟที่มนุษย์เรานี้แหละ เอน้ำคือธรรมะมาดับไฟ แล้วจะมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน

เราอยากให้โลกทั้งหลายได้สัมผัสสัมพันธ์กับธรรมบ้าง คำว่าธรรมคือความน้อมที่สุด ไม่มีอะไรเกินธรรม อ่อนโยนที่สุดไม่มีอะไรเกินธรรม ท่านจึงเรียกว่าเมตตาธรรม คือความเมตตาไม่มีอะไรที่จะถือสิทธิ์ถือสา มีแต่ความเมตตา เหมือนพ่อแม่กับลูกนั่นแหละ ลูกตัวเล็กๆ เท่าไรรักยิ่งสงสารมาก มีแต่ไอ้ๆ ซัก้าเป็นกา ซัก้าเป็นอันนั้น ลูกนั้นเป็นข้าหลวงใหญ่ของครอบครัว ของพ่อของแม่ สั่งอะไรได้หมด ผ้าเหลืองเรานี้สู้อลูกของพ่อของแม่ไม่ได้ พ่อแม่เป็นบอຍ ลูกเป็นข้าหลวงใหญ่ในครอบครัวๆ ครั้นโตขึ้นมาแล้วก็ลดตำแหน่งลงมาเป็นรองผู้ว่า เป็นรองข้าหลวง โตขึ้นไปก็เป็นปลัดจังหวัด เป็นนายอำเภอ เรื่อยมา มาถึงขั้นนายอำเภอแล้วก็ลงมาตำบล ออกจากตำบลแล้วนั้นไม่เคลื่อนไหวใหญ่ขนาดไหนก็ต้องถือสิทธิ์ว่าเราเป็นลูกกับพ่อกับแม่ ใช้อำนาจบาตรหลวงต่อพ่อแม่ผู้นั้นแหละ นี่ละข้าหลวงใหญ่

เพราะความรัก พ่อแม่จึงไม่ได้ถือสิทธิ์ถือสา สำคัญอันนี้ นี่ละความเมตตา ความรัก ความสงสาร ที่นี้เรามีความเมตตาเฉลี่ยเพื่อแผ้วน้ำใจต่อกัน ก็ยอมลดหย่อนผ่อนผันความเดือดร้อนวุ่นวายลง เห็นใจเขาใจเรา ก่อนที่จะไปคิดกระทบกระเทือนผู้อื่น คิดไม่ดีต่อผู้อื่น ให้คิดดูใจตัวเองเสียก่อน ถ้าเขาคิดไม่ดีทำไม่ดีต่อเรา เราจะเป็นยังไง หัวใจเขาหัวใจเรา รับผิดชอบเต็มตัวด้วยกัน ต่างคนต่างรักต่างสงวนตัวเอง เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงเฉลี่ยน้ำใจให้เสมอภาคกัน เห็นใจเขาเห็นใจเรา เฉลี่ยแผ้ว ความเมตตาสงสาร ความเสียสละ นี่เป็นสิ่งที่ประสานได้เป็นอย่างดี

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนเรื่องการให้ทาน การเสียสละ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใด ทานบารมีขึ้นต้นหมดทุกพระองค์ เรื่องทานบารมีมีความเสียสละทั่วโลกดินแดน ความเสียสละเหล่านั้นเป็นคุณมหาศาลหนุนให้เป็นพระพุทธเจ้าได้ทุกองค์ๆ เพราะอำนาจแห่ง การเสียสละ ไม่ใช่เพราะอำนาจแห่งความตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่เพื่อนมนุษย์ ด้วยกัน ไปที่ไหนเดือดร้อนคนเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นจึงให้เฉลี่ยเผื่อแผ่ ให้ดูจิตของกัน และกัน

การจะทำความชั่ว จะไปฉกไปลักของเขา เข็มเล่มหนึ่งเขาก็รักเขาก็สงวน ถ้าให้ด้วย น้ำใจนี้ให้เงินเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านพอใจทั้งสองฝ่าย ผู้รับก็พอใจยิ้มแย้มแจ่มใส ระลึกถึงบุญถึงคุณกระทั่งวันตายก็ไม่ลืม ผู้ให้ก็เป็นบุญบารมี เมตตารธรรมประดับจิตใจให้ สง่างาม ไปที่ไหนกว้างขวางเบิกบาน เพื่อนฝูงมีมากทีเดียว คนใดเป็นผู้มีความเสียสละ มี จิตใจอันกว้างขวาง ไปที่ไหนเพื่อนฝูงก็มาก แม้ที่สุดตายแล้วคนไปเผาศพนี้แน่นเอี้ยดเลย เทียบนะ นี่แสดงว่าคนนี้เป็นยังไง คนนี้มีความดีควรที่จะมีเพื่อนมีฝูงมามากในเวลาจน ตรอกจนมุม เวลาตายตายได้ด้วยกัน ไม่ว่าใครก็ตาม เกิดกับตายมีมาพร้อมกัน เมื่อ สูดวิสัยแล้วก็ไปเยี่ยมกัน ไปแสดงความสดสังเวชไว้อาลัยซึ่งกันและกันในเวลาตาย นี่ละ คนที่มีจิตใจอันกว้างขวางตาย กับคนที่มีความตระหนี่ถี่เหนียวตายแล้วไม่มีใครไปเยี่ยมนะ ศพเขาก็ไม่ไปยุ่ง ไม่ไป เงินทองข้าวของมีเต็มบ้านเต็มเมืองก็ไม่ไปเผาศพเจ้าของ สุดท้ายก็ เพื่อนมนุษย์ด้วยกันละเอาไฟไปจ่อไปเผา

เราอย่าเป็นบ้ากับวัตถุสิ่งของซึ่งออกไปจากความโลภได้ไม่พอ นี่จนเกินเหตุเกินผล ตายแล้วไม่มีใครเอาไปได้ละในโลกอันนี้ ผู้ที่จะมาสืบทอดถ้าสกุลใดเป็นสกุลตระหนี่ถี่ เหนียว ก็เอามรดกเหล่านี้ทุบหัวกันลงไปให้เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว สืบทอดมรดกความ ตระหนี่ถี่เหนียวไป ทำโลกให้เดือดร้อนต่อกันไป ถ้าสกุลใดมีความเฉลี่ยเผื่อแผ่มีความ เมตตา สกุลนั้นก็กว้างขวางสืบทอดไปอย่างนี้ละ พวกกันจำเอา วันนี้พูดเพียงเท่านี้ไม่พูดมาก เหนื่อย ปวดขาก็ปวด ยืดขาออกไปเสียก่อน ไม่นานปวดขามากแล้ว นั่งนานๆ ไม่ไหว ปวด ขาก็ปวดมาก นี่มันจะออกทางอินเตอร์เน็ต ทางวิทยุทางหนังสือพิมพ์ ออกทางทั่วโลกมันก็ ออกนะ ออกได้หลวงตาบัว เพราะเป็นความจริงด้วยกัน มันเป็นในเรายังเป็นได้ เรายังรู้ได้ เห็นได้ดูได้ คนอื่นจะรู้ไม่ได้มีเธอ

การเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา ไปปิดอะไรกัน เจ็บไข้ได้ป่วยปิดกันหาอะไร ปิดกัน ไม่อยากให้ใครรู้ใครเห็น มันบ้าพวกนี้แหละ เจ็บไข้ได้ป่วยมันมีอยู่ด้วยกัน ยิงโรงพยาบาลกับ ป่าช้าอยู่ด้วยกันเข้าใจไหม เอาไปรักษาๆ ไม่หายก็ตายที่โรงพยาบาลก่อนอื่น เพียงหนึ่งๆ

คนตายมากขนาดไหน กับคนเป็นที่หายแล้วออกมา กับคนที่ไม่หายตายอยู่ในนั้นเป็นป่าช้า อยู่ในโรงพยาบาลมากขนาดไหน ดูให้มันกว้างขวางซิ ธรรมะท่านดูอย่างนั้น ท่านไม่ดูตั้งแต่ใครเข้าโรงพยาบาลแล้วจะหายออกมา มันตายสักเท่าไร ก็ต้องบอกซิ มันตายก็มีหายก็มี การเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดาของโลก พุดได้ตามหลักความจริง ปิดกันไว้หาอะไร ไม่เกิดประโยชน์อะไร เกิดแล้วไม่อยากตาย มันก็อย่างนั้นเอง

ปวดขาก็ปวดมาก คู้ไว้นานๆ ไม่ได้ปวด จนจะเหยียดไม่ออก คู้ไว้นานๆ เวลาจะเหยียดออกปวดเป็นประมาณจนจะเหยียดไม่ออก เพราะฉะนั้นจึงต้องเหยียดไว้อย่างนี้ นี่ก็จะออกๆ ทางอินเทอร์เน็ตก็ออก ขาหลวงตา ออกไปไหนก็ออกเถอะ มันเป็นอยู่กับหลวงตาๆ ก็พุดได้อะไรได้ ดูได้เห็นได้ทุกคนใช้ไหม ทำไมโลกเขาจะดูไม่ได้มันขัดอะไร ปิดกันหาอะไร ความเจ็บปวดความไข้ความป็นความตายมันมีอยู่ด้วยกันทุกคน ปิดหาอะไร เปิดออกมาตามความเป็นจริงของมัน ความเกิดเป็นความจริงอันหนึ่ง ความเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นความจริงอันหนึ่ง ความตายเป็นความจริงอันหนึ่ง ดูได้รู้ได้พุดได้เป็นอะไรไป เข้าใจเอาละจะให้พร

(ลูกศิษย์วัดถ้ำสหายมากกราบเยี่ยม) มีพระหลายปานใต้(พระ ๗๒ ครับผม) จะรับมาเผาหวัชิ บัญจักความพอดีความพอประมาณ ความรู้จักประมาณคือเรื่องธรรม ต้องรู้จักประมาณซิ เรื่องหัวใจมีทุกคนทุกสัตว์นั้นแหละ เฉลี่ยให้อยู่ในความพอประมาณพอดีก็ต้องคิดบ้างซิ พวกที่เลี้ยงดูเราก็คือญาติคือโยม พวกเรามีแต่บาตรเปล่าๆ ทั้งหมด ไปบิณฑบาตนี้รุ่มเข้าบ้านได้ แดกบ้านพูนๆ ต้องคิดซิหมูนี่ ผาดงผาแดงเราว่าให้หมดแหละ พระ ให้รู้จักประมาณ พระไม่รู้จักประมาณบ่มีใ้รู้จักประมาณในโลกอันนี้ ความรู้จักประมาณอยู่กับพระจะอยู่กับไฟ จำให้ดี ไปนี้ฟาดมัน ๓๐๐ นุ่นเด้อ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz